

*Vadul szenvedélyes és mélyen romantikus:
a Mélybe zuhanva több mint egy
perzselően forró édes hármastörténet –
egy olyan magával ragadó szerelemtől
szól, aminek muszáj szurkolni!*

– Lauren Blakely,
NYT sikerszerző

Mélybe zuhanva

Bridge-sorozat
Harmadik rész

*fine
selection*

M E R E D I T H W I L D

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

MEREDITH WILD

Mélybe zuhanva

Bridge-sorozat

Harmadik rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A Wild Csatatnak,
amiért ugyanannyira szeretitek a pikáns sztorikat, mint én!*

ELSŐ FEJEZET

OLIVIA

A FÖLD ALATTI ALAGÚT FEKETÉS FALA ELMOSÓDOTT a metrókocsi mindkét oldalán. Az egy helyre zsúfolódott túl sok ember csípős szaga összekeveredett a metró természetellenes aromájával – gépi és gázos egyveleg lett belőle.

A kocsi túlsó végében iskolai egyenruhát viselő tinédzserek egy csoportja cseverészett hangosan. Néhány középkorú öltönyös férfi kapaszkodott a függőleges rudakba, és a telefonjukat bámulták. Egy hosszú őszes hajú nő fáradtnak és gyűröttnek tűnt – mintha egész éjjel a metrón ült volna. A társadalom és az emberiség katyvasza voltunk bezárva ebbe a fullasztó fémkocsiba.

Összerándultam, amikor egy meleg kéz hozzáért az enyémhez. Egy kislány állt mellettem, nem lehetett több öt évesnél. Gyengéden végighúzta az ujjacskáját a platinamedálon, ami a csuklómat ékesítette. A Tiffany karkötőt a szüleimtől kaptam ajándékba.

– Ez nagyon szép!

Elbűvölő barna szemmel pillantott fel rám, ami elkerekedett, amikor elmosolyodott.

– Köszí – feleltem, és én is barátságosan rámosolyogtam.

Fiatal kora ellenére feltűnően szép kislány volt. Egy igazi gyönyörűség. De ahogy jobban megvizsgáltam, láttam, hogy piszok ül a körme alatt, és hogy a ruhái meg vannak barnulva a szegélyüknél. Egy nő ült mellette, akiről azt gyanítottam, hogy az édesanyja. Bar-na arcát bepókhálózta a kor és a viszontagságok. A lányára pillantott, majd rám, aztán egy általam ismeretlen nyelven kezdett beszélni hozzám. A hanglejtéséből következtetve dorgálásnak hangzott. A kislány azonnal visszahúzta a kezét, és a földet kezdte bámulni.

Soha senki nem mondta ki, de csak úgy áradt belőlem a kiváltságosság. Ezt én is tudtam. A neveltetésem árnyéka szorosan tapadt hozzám, bárhová mentem. Ez a tény New York városát a legjobb és egyben a legrosszabb helyé is tette számomra, hogy az otthonomnak hívjam. A rendkívüli gazdagság a rendkívüli szegénységgel találkozott össze a város utcáin minden egyes nap. Én próbáltam az arany középúton járni, de nem tagadhattam, hogy én csak egyféle életet ismertem.

Amikor a megállóhoz érkeztünk, leszálltam, és magam mögött hagytam a nyüzsgő állomást. A forgalmas utcára léptem. Kilélegeztem az emberterhes levegőt, amit az elmúlt tíz percben szívtam magamba. A kora reggeli szellő hűvöse beférkőzött a lenge blúzom alá. Megpróbáltam összehúzni magam körül a blézeremet, de hiába, úgy szabták, hogy ne lehessen elől begombolni.

Befordultam a sarkon, és már meg is pillantottam az épületet. Egy háztömbnyire a metrómegállótól egy első osztályú ingatlan ad majd otthont az új fitnesztermünknek – a testvéreim és én hónapok óta ezen a projekten fáradoztunk.

A bátyáim, Cameron és Darren, a tudtomra hozták, hogy ezen a héten fogják felhúzni a falakat. Az építkezés nem igazán volt az erősségem, de mivel kivettem a részemet a második termünk

kialakításában és a dizájnjának megtervezésében, szerettem volna vetni egy gyors pillantást arra, hogyan haladnak a munkálatok.

A bejárat előtt megtorpantam. Egy ideiglenes tábla volt az ajtó fölé csavarozva, amin az állt, *A Bridge Fitness Jövöbeli Otthona, Donovan Ingatlan*. Büszkeség öntött el, amikor arra gondoltam, hogy a testvéreim mennyi mindent értek már el ezzel a vállalkozással – úgy, hogy nem a szüleink adtak pénzt rá. Cameron és Darren a maguk útját járták, még ha a családunk vagyona minden indokot meg is adott arra, hogy ne így tegyenek.

Ahogy beléptem az ajtón, egy másfajta büszkeség merevítette meg a gerincemet. Tényleg most építették a falakat. A bejáratától kezdve, egyenlő távolságban álló lécezet választotta el az előteret az edzőterem többi részétől. Hosszú órákat töltöttem a tervrajzok fölött görnyedve az építéssel, és annak a falnak *nem* lett volna szabad ott lennie. Ennek ellenére egy munkás szöget szög után kalapált bele a szerkezetbe.

– Ez a fal nincs jó helyen itt – mutattam a vétkes egységre.

A munkás felém fordult, majd a helyiség másik végébe intett, ahol két férfi beszélgetett egymással.

– A főnök ott van, ha meg akarod beszélni vele.

Egy másodpercet sem vesztegetve a két férfi felé indultam.

– Elnézést – szólaltam meg határozottan.

Alig tudtam visszafogni az ingerültségemet.

Mindketten felém fordultak. Az idősebbik férfinak rövidre vágott ősz haja volt, és lány barna szeme. A fiatalabbik megtorpant, amikor megpillantott. Kék tekintete tetőtől talpig végigmérte a testemet. Ismét összehúztam magamon a blézeremet. Sajnos a reggeli hűvös apró jégcsapokká keményítette a mellbimbóimat, amit csak az nem vehetett észre, aki nem látott.

Megköszörültem a torkomat, és felkészültem rá, hogy alaposan kioktassam.

– Van egy kis probléma.

– És mi lenne a probléma, kisasszony?

Az idősebb férfi összeráncolta a homlokát.

– Legelőször is, annak a falnak üvegből kellene lennie. Azonnal szóljanak neki, hogy hagyja abba, amit csinál, csak vesztegetik a munkaeőt és az építőanyagokat! Egyáltalán nem ez áll a tervekben.

A fiatalabb férfi szólalt meg:

– És te ki lennél?

Oldalra biccentettem a fejemet, ahogy a szeme kissé összehúzó-
dott. A heves kék tekintet olyan erővel fúródott belém, amitől kirá-
zott a hideg.

– Olivia Bridge.

Nem zavartattam magam a kézfogással. Remélhetőleg elég ismerő-
sen csengett a nevem. Kihúztam magamat, bár nem kelhettem verseny-
re az előttem álló széles vállú férfi magasságával. Nyaktól felfelé egy
divatmagazin hasábjaira illett: éles arccsont, erőteljes áll, pizkossző-
ke haj, ami összevissza hullott a homlokába, és telt, kifinomult ajkak.

De ez a fickó egy építőmunkás volt. Nem az én esetem. *Egyáltalán
nem.* Egyszerű fehér pólója jól sejtette a pamut alatt rejlő izmos tes-
tet. Kék farmerja illett rá, feszesen ölelte körbe a combját, és kidudo-
rodott ott, ahol a zsebébe dugta a kezét. Meg egy másik jól észreve-
hető helyen is. Gyorsan elkaptam a pillantásomat, de a figyelmemet
nem kerülte el a nadrágja térdét fehérre színező por.

Némán szemrehányást tettem magamnak, amiért úgy megnéztem
a férfit. Tuskónak tartottam, mivel a tekintete el sem szakadt a mel-
lemről az elmúlt tíz másodpercben.

Megköszörültem a torkomat, és ezzel magamra irányítottam a figyelmét.

– Ez az *én* projektem. Magam terveztem a dizájnt.

Közömbös arckifejezése pillanatról pillanatra táplálta a dühömet.

A szememet forgattam egy sóhajtás kíséretében.

– Talán nem veled kellene erről beszélnem. Ki itt a főnök?

A szája széle mosolyra húzódott, és óvatos pillantása az idősebb úriemberre siklott.

– Tom, megoldod? – Rám mutatott, mintha *én* lennék a probléma, amit meg kell oldani. – Én addig megnézem, hogy haladnak az emeleten.

– Hát persze. – Tom a homlokát masszírozta, ahogy arrébb vezetett engem. – Szóval *ez* lenne az a fal, amiről beszéltél?

– Igen, ennek üvegből kellene lennie. Teljes hosszában. Azt akarjuk, hogy amikor az emberek belépnek, lássák az egész létesítményt és mindent, amit ajánlani tudunk, ne csak egy sivár falat. Ezt azonnal vissza kell bontani.

– Rendben. – Összeráncolta a homlokát. – Bizonyára változás történt a tervekben.

Felvontam a szemöldökömet.

– Maguknál vannak a tervrajzok. Miért változtatnának meg bennük bármit is?

– Ez itt egy szerkezeti fal, szóval feltételezem, a megerősítések behelyezése helyett Will inkább módosított a terveken.

– És miért tette ezt?

Halkan elnevette magát.

– Nos, többek között azért, mert ez jóval olcsóbb megoldás.

Összevontam a szemöldökömet.

– Nem érdekel, mennyibe kerül! – A hangom felszaladt egy oktávnnyit. – Nem ebben egyeztünk meg!

Felsóhajtott.

– Hát, akkor azt hiszem, ezt Will-lel kell előbb megbeszélnem.

– Ki az a Will? Azt hittem, hogy ön itt a főnök.

Felnevetett, és megint a homlokát dörzsölgette.

– Nem, én csak az építési vállalkozó vagyok. Will Donovan a főnök. Az előbb találkozott vele. Az ingatlan az övé, szóval az van, amit mond.

– Ó.

A franca. A férfi, akit egy kifejezetten sármos építőmunkásnak néztem, Will Donovan, a befektető és ingatlanfejlesztő, akit a bátyáim gyakran emlegettek. Én még soha nem találkoztam vele, de eleget tudtam róla ahhoz, hogy sejtsem, valószínűleg feldühítettem. Jaj, szegény feje! Én biztosan nem állok le addig, ameddig úgy nem lesz, ahogyan én akarom.

Csípőre tettem a kezemet, és gyorsan körbepillantottam az üres helyiségben. Talán el kellene engednem, de képtelen voltam rá. Cameron és Darren – vagyis mind a hárman – túl keményen dolgoztunk azért, hogy most fukarkodni kezdjünk.

– Akkor azt hiszem, újra be kellene mutatnia minket egymásnak.

– Erre, kérem – mondta a férfi egy grimasszal az arcán, majd végigvezetett egy befejezetlen folyosón, aztán fel a második emeletre.

Will egy konyhasziget fölé görnyedt, és a tervrajzokat tanulmányozta, amik szinte mindent beborítottak. Felegyenesedett, amikor beléptünk. Ő és Tom gyors pillantást váltottak. Nem tudtam megfejteni, hogy Willt mulattatta vagy idegesítette a szituáció, de a magassága és a járásában érződő magabiztosság, ahogy felénk közeledett, megtorpanásra késztetett.

– Miss Bridge! Hát visszajöttél.

– Igen – feleltem egyszerűen, jobban odafigyelve a hangnemenre most, hogy már tudtam, kivel is beszélek.

Tom felé biccentett.

– Folytathatod a munkát, ezt majd én elintézem. – Visszapillantott rám. – Mit tehetek érted?

– Tom elmagyarázta, mi a helyzet a szerkezettel, de nekem fenntartásaim vannak ezzel kapcsolatban, mert ez nem az a dizájn, amit mi engedélyeztünk.

– Camerontól alkotói szabadságot kaptam.

Összefonta a karját a mellkasa előtt. A mozdulat kihangsúlyozta feszes izmait. Ez egy kissé elvonta a figyelmemet, ahogy az utolsó szavait emésztgettem.

– Szabadságot adott. – Kijelentés. Vagyis inkább egy kijelentés teletitlenkedéssel. Cameron biztos, hogy nem tett volna ilyet. – Ezt nem értem.

– A befektetésem részben az építkezés fejlesztésére irányul. Ha szükség van arra, hogy módosítsak ezt-azt annak érdekében, hogy a költségvetésen belül maradjunk, akkor megteszem.

– Ezzel nemcsak a terveinket kompromittálod, hanem a márkanévünket is. Hogy várod el tőlünk, hogy visszafizessük a pénzedet, ha tönkreteszed a dizájnt, amit megalkottunk?

– Azt hiszem, ez egy kissé drámai egy egyszerű fal miatt, Miss Bridge.

Körbenéztem az emelet egybenyitott terében, majd elsétáltam a férfi mellett. Egy széles boltív alatt álltam meg, ami pazar határt képezett a konyha és a nappali között – sejtésem szerint egy jövőbeli luxusapartmanban.

Visszafordultam Will felé, és a boltívre mutattam.

– Ez egy szerkezeti fal volt?

– Igen.

– Ha jól sejtem, ezt sikerült megoldani.

A szája sarka egy hajszálnyit elhúzódott.

– Természetesen.

– Hogy megőrizd a látványt?

Kihívóan felhúztam a szemöldökömet.

– Ez egy több millió dolláros látvány, Miss Bridge. És a mellette lévő szoba is. Mondanom sem kell, hogy az ilyesmiket megengedi a költségvetés.

– A fitnesztermek nem izompacsirták számára létesített izzadt edzőtermek. Ezek a termek vizuálisan is hívogatóak. Becsábítják az embereket, és egészséges életmódra inspirálják őket. Mi azt akarjuk, hogy a vendégeink ezt azonnal megtapasztalják, amint belépnek.

– Vacsorázz velem!

Kinyílt a szám, de nem jött ki rajta hang. Nem számítottam erre a gyökeres váltásra a beszélgetésünkben.

– Parancsolsz?

Elhúzta az állát, és a nyelvével az arcát bökte belülről, mintha valamit mérlegelne.

– Átnézhetjük a terveket. Tetszik, hogy ilyen szenvedélyesen gondolkodsz az esztétikáról. Biztos vagyok benne, hogy közös nevezőre jutunk.

– Itt helyben is közös nevezőre juthatunk. Mondom, hogy...

– Én vagyok az egyetlen befektetőnk ebben a projektben, és te épp megkérdőjelezted a döntéseimet. Szóval idegesíthetsz továbbra is, vagy pedig vacsorázhatunk együtt, ahol tovább beszélgethetünk erről.

Vér szökött az arcomba, ahogy elindult felém. Azok a lassú, magabiztos léptek egyre jobban és jobban elterelték a figyelmemet. Amikor már csak karnyújtásnyira volt tőlem, megállt. Az energiája és domináns kisugárzása majdnem egy lépéssel hátrébb kényszerített, de álltam a sarat.

– Talán inkább csak Cameronnal kellene erről beszélnem – mondtam, de a burkolt fenyegetés jóval remegősebben hangzott, mint azt szerettem volna.

– Majd meséld el, az hogy ment – felelte nyersen.

Felemeltem az államot, és a válaszát fontolgattam. Egy körülményesen megfogalmazott telefonhívás Cameronnak, és Will biztos lehet benne, hogy be se tehetem ide a lábamat a megnyitóünnepséig. Fontosak voltak számomra a terveink, de tudtam, hogy Cameron nem tenne semmi olyasmit, amivel veszélyeztethetné a határidőt. Ha egy estém – amit amúgy is sorozatozással töltöttem volna – az ára annak, hogy megkapjam, amit akarok, hát legyen. A jelenlegi irány nyilvánvalóan nem vezet túl messzire.

– És a fallal mi lesz?

Keresztbe fontam a mellem előtt a karomat, miközben a frusztráció és az érdeklődés huzakodott az érzelmeim irányítása felett.

A szeme csillogása elárulta, hogy szórakoztatónak találta a kérdésemet. Vagy talán a makacsságomat. Vagy azt, hogy készültem igent mondani a meghívására.

– Tájékoztatom Tomot, hogy a fal felhúzása ideiglenesen szünetel. De ha felültesz, holnap reggelre gipszkarton lesz ott.

Csikorgattam a fogamat, és visszaharaptam az összes szitokszót, amit a fejéhez akartam vágni.

– Jól van.

Elmosolyodott, megvillantva tökéletesen rendezett, fehér fogsorát.
– Nyolc órára küldök érted egy autót.

WILL

A gazdag lányok voltak a gyengéim. Talán azért, mert nagyjából a fél életemet azzal töltöttem, hogy újabb és újabb módjait találgatom ki a megfektetésüknek. De még ennél is jobban élveztem az árnyalataikat. Vagy hogy mennyire nem árnyaltak. Az az adott lánytól függött. Volt egy kis játékom a saját szórakoztatásomra; megpróbáltam kitalálni, hogy mivel foglalkozott az apjuk, hogy melyik környéken éltek, vagy melyik iskolába jártak. Úgy tettem, mint akit mindez nagyon érdekel, de valójában arra használtam az információt, hogy rávegyem őket, hagyják maguk mögött az úriás neveltetésüket, nekem pedig hagyják, hogy minél mocskosabban megdugjam őket.

Az idő múlásával felfedeztem, hogy minden egyes gazdag lányban mélyen legbelül egy piszkos kislány bújt meg, aki csak arra várt, hogy a megfelelő férfi előhívja őt játszani. Nos, ez voltam én. Én voltam az a férfi.

Azt terveztem, hogy felveszem Olivia Bridge-et a brooklyni otthonánál, és végig dugom a szememmel egész úton az étterem felé. Egyféle előjátékaként azoknak a piszkos dolgoknak, amiket tenni akartam vele – az ő beleegyezésével, természetesen. De az apám megint felhívott, ezért Olivia egyedül ült az autóban, én pedig a lakásomban köröztem egy olyan beszélgetést folytatva, amihez semmi kedvem sem volt. Egész héten sikerült kitérnem az apám hívásai elől, de nem kerülhettem örökké.

– És hogy vagy mostanában? Egy ideje nem hallottam felőled.

A hangja megfeszült az erőltetett törődéstől.

A szememet forgattam, és visszanyeltem egy sóhajt. Bill Donovan sosem vesztegette az időt a formalitásokra, így ez elárulta, mennyire kétségbeesetten akarta, hogy végighallgassam.

– Hagyjuk a mellébeszélést, apa. Mit akarsz?

Egy pillanatra elhallgatott.

– Beszélni szeretnék veled az esetleges tervekről arra az esetre, ha ez a nyomozás komolyabbra fordul.

Megráztam a fejemet. Ismét elárasztott a méreg amiatt, hogy ekkora szarba keverte magát. És ez a szar rohamos sebességgel kezdett beszivárogni az én ügyleteimbe is, annak ellenére, hogy éveket töltöttem azzal, hogy bebiztosítsam, az üzleti tevékenységeink csak a lehető legritkábban keresztezzék egymást.

– Szerinted így lesz?

A hangja halk volt, és mély.

– Ezt nem tudom megmondani. A lehető legjobb jogi védelmünk van, amit pénzért meg lehet venni, de ha vádat emelnek, nekünk végünk.

Hónapok óta nyomozták az apám és az üzleti partnerei piszkos ügyleteit, akik egy helyi jótékonyági alapítványon keresztül dollármilliókat fölöztek le. Keringtek a pletykák, de egyelőre nem született hivatalos vád egyikük ellen sem. Ha viszont ez megtörténik, és bűnösnek találják, kártérítésre lesz kötelezve, és valószínűleg némi időt is el kell majd töltenie az egyik „zárkának” titulált üdülőhelyen New York állam északi részén, ahol az apámhoz és a bandájához hasonló fehérgalléros férgek töltik a büntetésüket. És ami ennél rosszabb, a pénzügyi világban a hírnevének okozott csorba helyrehozhatatlan lesz.

– Az isten szerelmére, egy hátrányos helyzetű fiataloknak létrehozott alapítványról van szó! Nem bírtál volna valaki mást találni, akit kiforgathatsz a pénzből?

Felismerhetetlen hangot hallatott a telefon másik végéről.

– Nem azért hívtalak, hogy erről beszéljünk, Will! Ha bárme-lyikünk ellen vádat emelnek, azt a cég fogja megszenvedni. Minden befektető ki fog lépni. Szükségem van rád, hogy helytállj, ameddig a helyzet stabilizálódik.

Azóta próbált rávenni, hogy csatlakozzak a hedge fundhoz, amit David Reillyval vezetett, amióta csak létrehozták korábban az évben. Néhány ebéden és koktélpartin elcseverészttem a befektetőkkel, de engem nem érdekelt ez a világ. Megvoltak a saját ügyeim, amikkel foglalkozni akartam.

– Nem azért fizetsz az embereknek, hogy irányítsák a cégedet? Nincs szükséged rám.

– Te vagy az egyetlen, akiben megbízom. Különösen a jelenlegi körülmények között. De ezenfelül ez a te pénzed is.

– Engem nem érdekel a pénz.

– Azt csak hiszed, hogy nem érdekel. Az életedben egyetlen napot sem kellett még leélned e nélkül a pénz nélkül, mert én mindent elkövettem érte, hogy így legyen.

Az igazsággal kielezett szavai végigváltak a telefonvonalon a hosszú évek munkájának súlyával, amit azzal töltött, hogy egy életre való vagyont halmozzon fel.

A mi kapcsolatunk mindig is a tényekből állt. A sikerhez vezető bevált úttal kapcsolatos tényekből. A pénzzel és az üzlettel kapcsolatos tényekből. A nővel kapcsolatos tényekből – ami valójában csak a saját elferdült véleménye volt a gyengébb nemről és a hasznukról, ami egy férfi személyes szexuális vágyának kielégítését jelentette.

Az apám csak tényekből állt, érzelmek nélkül, és pontosan ebben a szellemben nevelt fel engem is.

Ha a saját törvényeit nézzük, úgy kellene most megfelelkeznem róla, mint egy rossz szokásról, és vissza sem nézve tovább kellene lép-nem. Együttérés után kutattam magamban, de csak némi aggodal-mat meg egy hatalmas adag bosszúságot találtam, amiért volt olyan felelőtlen, hogy hagyta magát lebuktatni. Így most az a veszély fe-nyezetett, hogy én is belekeveredek az ügyleteibe, pedig én már elkö-teleztem magamat a saját vállalkozásaim iránt. Még véletlenül sem akartam megörökölni sem a problémáit, sem a hedge fundját.

– Én ebbe nem akarok belekeveredni – mondtam végül.

– Ami a Fialat Művészekért Alapítvánnyal történt, annak sem-mi köze ehhez. A fundban lévő pénz teljesen tiszta. Erre a szavamat adom. A talpamra tudok majd állni, ha ennek az egésznek vége, de szükségem van a segítségedre. Találkozzunk! Akkor mindent el tu-dok magyarázni, és meglátod majd, hogy mi forog kockán!

Tétováztam. Mélyre merült a szarban, és bármennyire nem értet-tem egyet az erkölceivel, mégiscsak az apám. Legalább meghallgat-hatnám – még akkor is, ha nem voltam hajlandó tűzbe tenni azért a kezemet, hogy megmentsem a pénzét. A *mi* pénzünket, tekintve, hogy én vagyok az egyetlen örököse, és az apám inkább elégetné min-den dollárját, mintsem egy pennyvel is többet adjon az anyámnak.

– Egy jelentős ingatlanfelújítás kellős közepén vagyok. Most nincs nagyon szabadidőm.

– Beugrom az építkezésre a héten. Nem tart sokáig.

Pont az hiányzott volna, hogy a projektem közelébe merészked-jen...

– Jobb lenne, ha nem tennéd. Menjünk el inkább ebédelni! Majd írok, hogy hol és mikor.

– Rendben. Köszönöm!

A hangjából kiérződő kiszolgáltatottság jobban megrémisztett, mint eddig bármi más. Kétségbeesés, ahol eddig csak igaz, félelmet nem ismerő elkötelezettség volt a munkája iránt.

Letettem a telefont, és kinéztem az ablakon: az előttem elterülő város körvonalait bámultam. Még egy milliódolláros látvány. Rengeteg hasonlóban volt már részem, és az apám nem túlzott. Én nem ismertem azt a fajta életet, amit nem tett biztossá a vagyon – a vagyon, amit, úgy tűnt, minden piszkos eszközt bevetve halmozott fel. Én is kikaptam belőle a saját részemet, aztán megforgattam az ingatlanügyi vállalkozásaim során, de sosem követném az ő lábnyomát – hogy pénzt mozgassak bankszámlák, országok és befektetések között. Lehetőségek, jövők és formulák, amiket csak az olyan pénzhajhászok értettek, mint amilyen az apám is volt...

És amikor leülök vele egy asztalhoz, pontosan ezt próbálja majd eladni számomra. Azt az életet, amit sosem akartam.

Az órámra pillantottam, és az ajtóhoz léptem. Késésben voltam, és felidegesítettem magamat. Semmi mást nem akartam, mint kitölteni a feszültségemet a gyönyörű fruskán – Olivia Bridge-en.

MÁSODIK FEJEZET

WILL

A MAÎTRE D' EGY KÉTSZEMÉLYES PRIVÁT ASZTALHOZ VEZETETT, ami az Artu hátuljában foglalt helyet – az előkelő étteremben, amit a ma esti vacsoránkhoz választottam. Olivia hátradőlve ült a székében, és a telefonja vakítóan világító képernyőjét bámulta. A lábát keresztbe vetette a térdén; fekete-fehér ceruzaszoknya ölelte a combját és csípőjét. Egyszerű fekete blúza egyszerre volt igényes és kihívó. Úgy sejtettem, minden egyes ruhadarabját megfontoltan választotta ki, hogy professzionális megjelenést keltsen a fekete tűsarkú cipője kivételével, amit leginkább a fejem két oldalán szerettem volna tudni.

Ahogy közeledtem, mosolya szélesre húzódott, és a válla megfeszült.

– Hát megjöttél! És még te aggódtál azon, hogy *én* ültetlek fel téged?

Dühös volt. Tartottam a számat egy pillanatra, mert ez a kis temperamentumosság kezdett a gyengém lenni. Alig vártam, hogy

kidugjam belőle a gőgösséget. A vérem abba az irányba kezdett folyni, amikor arra gondoltam, hogy a szép kis teste meghajlik nekem, és megfeszül egy sikoltozós orgazmustól, miközben én is a sajátomat hajszolom benne.

Leültem vele szemben, és kilélegeztem a szavakat, amiket még nem tudtam kimondani. Olivia nem egy bárban ücsörgő cafrika volt, hanem egy magasan iskolázott nő magas elvárásokkal és csípős nyelvel felvértezve. Finoman kellett manővereznem ezen körülmények között, hogy megkaphassam, amit akarok. Arról nem is beszélve, hogy benne volt a pakliban az is, hogy el kell simítanom a lehetséges nézeteltérést a bátyjaival, miután elé tárom az ajánlatomat.

– El kellett intéznem egy fontos hívást. – Az ölembé terítettem a szalvétámat. – Voltál már itt?

– Egypárszor – felelte unottan.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy az étlapot tanulmányozva minél jobban figyelmen kívül hagyjon engem.

Kis idő múlva a felszolgáló visszajött, és felvette a rendelésünket. Miután ellépett az asztalunktól, a köztünk húzódó csend a lehetőségekől volt terhes. Csak úgy ittam magamba a látványát, bepótolva az elvesztett időt.

– Csodásan nézel ki, Olivia!

A füle mögé igazított egy fényes sötétbarna hajtincset. Fészkelődött és kerülte a tekintetemet, ami némán elárulta, hogy hatással van rá a leplezetlen bókolásom.

– Szóval, meg akartad beszélni a terveket, ugye?

– Előbb szeretnék megismerni – mormoltam.

Mély levegőt vett, és összekulcsolta maga előtt a kezét.

– A bátyáimat már elég jól ismered. Miért vagy rám ilyen kíváncsi hirtelen?

– Ha meglátok valamit, amit akarok, akkor nem vesztegetem az időmet, hanem rögtön utánaeredek. Egy kissé impulzív vagyok ilyen szempontból.

– És mit is akarsz tőlem egészen pontosan?

Lassan kifújtam a levegőt. Nagyon sok dolgot szerettem volna... Nagyon sok ínycsiklandó, romlott dolgot. Előrehajoltam, és gyengéden megfogtam a kezét, aztán magamhoz vontam az asztalon át. Az ajkai szétváltak, a mellkasa egy remegő lélegzettől emelkedett. Az érintésem alatt puha, olajbarna bőr simult, olyan, mint a selyem. Átkulcsoltam a csuklóját, hagytam, hogy a karkötőjének hideg fémje a tenyeremben pihenjen. Egy apró medál lógott rajta. Egy korona, aminek csúcsait gyémántok ékesítették.

– Ez nagyon szép.

– A szüleimtől kaptam. Ballagási ajándék.

A fogaskerekek forogni kezdtek az agyamban. Már most olyan sok mindent tudtam Oliviaról, hogy az szinte igazságtalan volt. És mégis, képtelen voltam megállni.

– Vassar?

– Smith.

Meglepetten húztam fel a szemöldökömet.

– Első osztályú leányiskola. Érdekes. Biztos itt szerezted az éles nyelvedet is.

Elnevette magát, és visszahúzta a kezét.

– Igazán pezsdítő volt az a négy év, amit elit sovíniszták nélkül töltöttem el. Olyanok nélkül, akik minden szavamon átgyalogoltak volna.

– Női tanulmányok?

– Képzőművészet. És te? Várj, hadd találjam ki... – Összeszorította az ajkait, mint aki nagyon koncentrálni próbál. – Brown.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felcsillant a szeme, ahogy kimondta ezt.

Szótlanul ültem, egy pillanatra dacosan, mivel nem akartam beismerni, hogy eltalálta. Hitetlenkedtem, mert úgy tűnt, élvezi a játékot, amit még réges-régen találtam ki a saját öntelt szórakoztatásomra.

– Miért a Brown?

– Borostyán ligás egyetem, a családod nyilvánvalóan megengedhette magának, de divatos és progresszív, mert te nem igazán illesz a mintába.

– Nem illenék?

– Nem ismerek egy olyan srácot sem a te életkörülményeiddel, aki építkezéseken koszolná össze magát.

Hangosan felnevettem.

– Ó, persze! Még szerencse, hogy Tom rendesen is bemutatott minket egymásnak. Kizárt, hogy igent mondtál volna egy randira, ameddig meg nem állapítottuk az adósávomat.

Forgatni kezdte a szemét, én pedig képtelen voltam elrejtteni a vigyort, ami szétfeszítette az arcomat. Nem lenne szabad, hogy ilyen szórakoztató legyen egy lány bőre alá férközni!

– Megtippelném, hogy mi az apád foglalkozása, de azt már nyilván tudom.

– Én is – jelentette ki egy feszes mosollyal.

A gyors válasza kissé kiütötte belőlem a levegőt. Mindig meg akartam védeni ösztönből az apámat az idegenek előtt, de amit tett, az elítélendő. Bár ez nem változtatott azon a tényen, hogy hús és vér voltunk.

– Hát, elő is került. Már vártam.

Hűvös kék szemében egy pillanatra megbánást láttam, mintha bocsánatot akart volna kérni, de túl büszke volt ahhoz, hogy tényleg